

MARNO JÁNOS

Anna

*nélkül ne tűnjön fel egyetlen napunk;
maradjon alul, mint éjjeliedény
az ágyunk alatt, melyet ártatlanul
nyomtunk éveken át lázbetegen. An-
na ropogó zsömlét hasított félbe
a reggeli fényben és sajtot reszelt
sárga halomban a foszlós fészekre,
s azután felhúzza ingünk az arcunkba
ölelt magához, hogy lágy szivacsával
törölje végig a hajlatainkat.
Szavunk most odaszárad az ajkunkhoz.
És erre bukik még föl majd az epe.*

Anna

*meghült, és nincs segítség, el vagyunk rég
havazva vele. Őrültek a rigók,
hogy húzzák odakint, míg mi ülünk itt
tornadresszünkbe, s túrve, ha fülünkbe
némelyik ólomgolyót repít. Redőnyt
nem rángatunk fel, sem le nem eresztjük,
mióta kettészakadva lóg alá
ferdén a sínében. De kitámasztva
a sánt azért időnkint lepillantunk
a mélybe. Pillantásunknak persze semmi
esélye, vagy csekély arra, hogy a résben
emberére akadjon, semmi egyébre.*

Anna

*őszül, testszínű harisnyanadrágja
csimbókban feszül rajta, húsa sárba
darabolva bugyog valami járda
mentén. Állhat a járda gyöngykavicsból.
Mely léptünk alatt eső után roszog,
hasonlóan a porchoz, ha fogunkkal
törünk utat a levesből kiálló
csonthoz, gonddal redőzve homlokunkat.
Az pedig széles és magas, naponta
kerül fölénk újólag, úgymond a
fejünkre nő, a fejünkből merítve
hozza az erőt. Székletünk szélmarta.*

Anna

*mint forma s a forma mint tartalmaink
fojtogatója, melyet szóba hozva
szemgolyónk issza a levét. Vagy ontja
magából, mint önnön emlékezetét,
mely az idők folyamán látszott csupán
megszilárdulni imitt-amott benne,
egy-egy sziget gyanánt kiemelkedve,
vagy félszigetként, melyben a föld nyelvét
forgatja magánya partján az elme,
fel s alá kószálva az éggel egybe-
folyó víz iránt, s üregébe vissza,
hol éppenséggel magába merülhet.*

Anna

*magába merülve lebeg a vízen,
míg magunk a magunk terhe alatt
rójuk a kertben körre a körünket
türelemmel. Alszik a szél s a csürhe
mégsem bír magával, visít a szánkban
az ínyünket hántva, s ízét veszítve
a szó eszünket veszi a szagával,
amint orrnyergünk alatt az arcunkba
tolul. Meg vagyunk átkozva, vagy áldva,
nyargalván szerelem után, vagy elől,
s sajgatva csontunkat, mely csontot ver föl,
ítéletóránként, kint a levegőn.*

Anna

*zsírpapírban, dátuma elmosódott,
s a szemünk is sokat romlott a téli
hónapokban. Dobhassal, éhgyomorra
törekszünk hozzáférni a hátához,
mely füstszínnel bevont narancshéj gyanánt
kínálkozik a hajnali homályban.
Törekvésünk, mint mindig, komisz lelki-
ismerettel társul, ám a testünket
ez mit sem befolyásolja; sőt, mintha
rajta, tulajdon testünkön hatolva
keresztül esnének neki egy rajztáblán,
szavunkat nyelve, mely nyers és goromba.*

Anna

*hízik, száztíznel magába zárkózik,
és behangosítva követi a ház
életét, lepisszegve óránként az
ölében a macskát. A macska dagaszt,
és nem is szándékozik abbahagyni
egyhamar a dagasztást, ahogy bennünk
sem merül fel külön szó egyelőre
a dagasztásnál, már rég nem gondolunk
semmire, még egy motorháztetőre
sem, amihez pedig a dorombolás
alapul szolgálhatna. Terelgetvén
figyelmünket, rá a macskakörmökre.*

Anna

*húsa tehát kellőképpen híg ahhoz,
hogy a legszilárdabb állapotában
is magába nyelje az embert, mintegy
a saját kortyának örvénylésével
egy elnyújtózó szempillantás alatt.
A macskát az ölében már mondtam. Azt,
ahogy a karmaival, félálomban,
szaggatva lazítja egyre, csak egyre
tovább a talajt, a mélyét vizsgálva
és nem gyümölcse magvát, s állagát a
mélységnek, melyet a szövet homályba
burkolva tüntet fel szürkület gyanánt.*